

Αν έχω μάθει κάτι από τα βιβλία και τις ταινίες, είναι ότι το Λος Άντζελες είναι η ωραιότερη πόλη, με τον ωραιότερο κόσμο και τις ωραιότερες παραλίες. Έτσι κι εγώ, όπως κάθε άλλο κορίτσι, ονειρευόμουν να επισκεφθώ τη Χρυσή Πολιτεία. Ήθελα κι εγώ να τρέξω μια μέρα στην άμμο της Βένις Μπιτς, να ακουμπήσω τις παλάμες μου πάνω στ' αστέρια των αγαπημένων μου σταρ στη λεωφόρο των Αστέρων, να σταθώ πίσω από την ταμπέλα του Χόλιγουντ και να θαυμάσω αυτή την πανέμορφη πόλη.

Αυτά και όλα τα άλλα άκυρα που κάνουν οι τουρίστες.

Φορώντας μόνο το ένα ακουστικό και μοιράζοντας την προσοχή μου στη μουσική που σιγοπαιίζει στο αφτί μου και στον ιμάντα που περιστρέφεται μπροστά μου, πασχίζω να βρω ένα πέρασμα ανάμεσα στο πυκνό πλήθος και να πιάσω τη βαλίτσα μου. Ενώ οι γύρω μου σπρώχνονται και μιλούν δυνατά με τους φίλους τους, φωνάζοντας ο ένας ότι η βαλίτσα τους πέρασε και ο άλλος ότι δεν ήταν η δική τους, κουνάω το κεφάλι μου και συγκεντρώνομαι στη χακί βαλίτσα που με πλησιάζει. Την ξεχωρίζω από τους σίχους που έχω γράψει στο πλάι, οπότε την πιάνω και την τραβάω όσο πιο γρήγορα μπορώ.

Εδώ! με καλεί μια οικεία φωνή. Η απίστευτα μπόσα φωνή του πατέρα μου μισοπνίγεται από τη μουσική μου, αλλά πιθανότατα θα τον άκουγα από χιλιόμετρα μακριά, όσο δυνατά και να έπαιζε. Η φωνή του είναι υπερβολικά εκνευριστική για να την αγνοήσεις.

Όταν η μαμά μου ξεφούρνισε τα νέα ότι ο μπαμπάς μου ζήτησε να περάσω το καλοκαίρι μαζί του, μας έπιασαν και τις δύο νευρικά γέλια με το παράλογο της υπόθεσης. «Δεν είναι ανάγκη να πας», μου θύμιζε καθημερινά εκείνη. Τρία χρόνια δεν είχα ακούσει κιχ από εκείνον, και ξαφνικά ήθελε να περάσουμε ολόκληρο το καλοκαίρι μαζί του; Γι' αρχή, θα αρκούσε αραιά και πού να με παίρνει ένα τηλέφωνο, να με ρωτάει τι κάνω, να ξαναμπεί σιγά σιγά στη ζωή μου, αλλά όχι, αυτός αποφάσισε να τα δώσει όλα και να μου ζητήσει να περάσω οκτώ εβδομάδες σπίτι του. Η μαμά ήταν εντελώς αντίθετη με την ιδέα. Πίστευε ότι δεν του αξίζει να περάσει οκτώ εβδομάδες μαζί μου. Είπε ότι όσο χρόνο και να ζητήσει, ποτέ δεν θα καταφέρει να αναπληρώσει τα χρόνια που έχασε. Αλλά ο μπαμπάς προσπάθησε ακόμα πιο επίμονα και απεγνωσμένα να με πείσει ότι θα μου άρεσε πολύ η νότια Καλιφόρνια. Δεν ξέρω γιατί τελικά αποφάσισε να έρθει σε επαφή μαζί μου από το πουθενά. Άραγε μήπως ήλπιζε ότι έτσι θα έφτιαχνε τη σχέση μας, την οποία εκείνος διέλυσε τη μέρα που σηκώθηκε κι έφυγε; Αμφιβάλλω αν αυτό είναι δυνατόν, ωστόσο μια μέρα λύγισα και του τηλεφώνησα για να τον ενημερώσω ότι ήθελα να πάω. Η απόφασή μου δεν είχε να κάνει με εκείνον όμως. Είχε να κάνει με τις καυτές καλοκαιρινές μέρες, τις επικές παραλίες και την πιθανότητα να ερωτευτώ ένα μοντέλο από τα Αμπερκρόμπι&Φιτς, με ηλιοκαμένο δέρμα και κοιλιακούς. Εξάλλου, είχα σίγουρα τους λόγους μου που ήθελα να φύγω χίλια τετρακόσια χιλιόμετρα μακριά από το Πόρτλαντ.

Οπότε δεν είμαι ιδιαίτερα ενθουσιασμένη για το πρόσωπο που βλέπω να με πλησιάζει.

Πολλά μπορούν να αλλάξουν μέσα σε τρία χρόνια. Πριν από τρία χρόνια, ήμουν επτά εκατοστά πιο κοντή. Πριν από τρία χρόνια, ο μπαμπάς μου δεν είχε τόσο έντονες γκριζες τούφες στα

μαλλιά του. Πριν από τρία χρόνια, αυτή η συνάντηση δεν θα ήταν άβολη.

Προσπαθώ όσο πιο πολύ μπορώ να χαμογελάσω πλατιά, για να μη χρειαστεί να εξηγήσω το διαρκές κατσούφιασμα που διαγράφεται στο πρόσωπό μου. Είναι πολύ πιο εύκολο να χαμογελάς.

«Κοίταξέ το το κοριτσάκι μου!» λέει ο μπαμπάς, έχοντας ανοίξει τα μάτια του διάπλατα και κουνώντας το κεφάλι του με δυσπιστία που δεν είμαι πια όπως ήμουν στα δεκατρία μου. Ουάου, σοκαριστικό που οι δεκαεξάχρονες δεν είναι ίδιες όπως όταν πήγαιναν στη δευτέρα γυμνασίου.

«Ναι», μουρμουρίζω και βγάζω το ακουστικό από το αφτί μου. Τα καλώδια κρέμονται από το χέρι μου και η απαλή μουσική δονείται μέσα από τα ακουστικά.

«Μου έλειψες πολύ, Ίντεν», μου λέει, λες και πρόκειται να τρελαθώ από τη χαρά μου που έλειψα στον πατέρα μου, ο οποίος μας παράτησε, και έπειτα να ριχτώ στην αγκαλιά του συγχωρώντας τον επιτόπου. Αλλά δεν γίνονται έτσι αυτά. Τη συγχώρεση δεν πρέπει να την περιμένεις: πρέπει να την κερδίζεις.

Ωστόσο, αν είναι να μείνω μαζί του οκτώ εβδομάδες, μάλλον πρέπει να αφήσω κάθε ίχνος εκθρότητας στην άκρη. «Κι εμένα μου έλειψες».

Ο μπαμπάς με κοιτάζει κι ακτινοβολεί, ενώ τα λακκάκια σκάβουν τα μάγουλά του όπως σκάβει ο τυφλοπόντικας το χώμα. «Άσε να πάρω εγώ τη βαλίτσα σου», λέει και στήνει τη βαλίτσα στις ρόδες της.

Τον ακολουθώ καθώς βγαίνει από το αεροδρόμιο. Έχω τα μάτια μου δεκατέσσερα για τυχόν νθοποιοούς ή μοντέλα που μπορεί να περάσουν από δίπλα μου, αλλά δεν εντοπίζω κανέναν.

Η ζέστη μού καίει το πρόσωπο ενώ διασχίζω το τεράστιο πάρκινγκ, ο ήλιος μού γαργαλάει το δέρμα και το απαλό αεράκι

μού φυσάει τα μαλλιά. Ο ουρανός είναι σχεδόν καθαρός, εκτός από μερικά σύννεφα που μου χαλούν τη διάθεση.

«Νόμιζα ότι θα είχε πιο πολλή ζέστη», σχολιάζω ενοχλημένη που η Καλιφόρνια δεν είναι εντελώς απαλλαγμένη από τον αέρα, τα σύννεφα και τη βροχή, σύμφωνα με τις φήμες. Ποτέ δεν μου πέρασε από το μυαλό ότι το βαρετό Πόρτλαντ θα μπορούσε να είναι πιο ζεστό το καλοκαίρι απ' ό,τι το Λος Άντζελες. Έχω απογοητευτεί τραγικά και θα προτιμούσα να είμαι σπίτι μου, παρόλο που το Όρεγκον είναι εντελώς αδιάφορο.

«Έχει ακόμα αρκετή ζέστη», λέει ο μπαμπάς, σχεδόν σαν να απολογείται για τον καιρό. Τον κοιτάζω πλάγια και βλέπω ότι αρχίζει να αγχώνεται που δεν μπορεί να ανοίξει κουβέντα μαζί μου. Δεν έχουμε τίποτε να σχολιάσουμε πέρα από την άβολη αλήθεια που αντιμετωπίζουμε.

Αφήνει τη βαλίτσα μου δίπλα σε ένα μαύρο Lexus κι εγώ κοιτάζω με δυσπιστία το γυαλιστερό του χρώμα. Πριν από το διαζύγιο, οδηγούσαν μαζί με τη μαμά μου ένα διαλυμένο Volvo που χαλούσε μια φορά τον μήνα. Αν ήμασταν τυχεροί. Άρα ή στην καινούργια του δουλειά τον πληρώνουν εκπληκτικά καλά ή επίτηδες δεν ξόδευε χρήματα για μας παλιά. Ίσως να μην αξίζαμε τόσο ώστε να ξοδέψει χρήματα για τις δικές μας ανάγκες και επιθυμίες.

«Ανοιχτά είναι», μου λέει δείχνοντας το αμάξι, ενώ εκείνος ανοίγει το πορτμπαγκάζ και βάζει μέσα τη βαλίτσα μου.

Πηγαίνω στη δεξιά πλευρά του αμαξιού, ξεκρεμάω το σακίδιό μου από τον ώμο, ανοίγω την πόρτα και μπαίνω μέσα. Το καυτό δέρμα του καθίσματος ζεματάει τα πόδια μου. Περιμένω σιωπηλά, ώσπου ο μπαμπάς να καθίσει πίσω από το τιμόνι.

«Λοιπόν; Ήταν καλή η πτήση;» ρωτάει, προσπαθώντας να ξεκινήσει μια αόριστη κουβέντα, ενώ βάζει μπρος και ξεπαρκάρει.

«Ναι, καλή ήταν». Φοράω τη ζώνη μου, την κουμπώνω, και το βλέμμα μου εστιάζει στο κενό, ενώ κρατάω το σακιδιό μου στα πόδια. Ο ήλιος με τυφλώνει, και ανοίγω το μπροστινό τσεπάκι της τσάντας μου, βγάζω έξω τα γυαλιά ηλίου και τα φοράω. Αφήνω έναν αναστεναγμό.

Σχεδόν ακούω τον μπαμπά μου να ξεροκαταπίνει, καθώς παίρνει μια βαθιά ανάσα και ρωτάει: «Πώς είναι η μαμά σου;».

«Μια χαρά», απαντάω σχεδόν με υπερβολικό ενθουσιασμό, προσπαθώντας να τονίσω πόσο καλά τα πάει χωρίς αυτόν. Δεν είναι εντελώς αλήθεια όμως. Είναι εντάξει. Όχι τέλεια ούτε και άσχημα. Πέρασε τα τελευταία τρία χρόνια προσπαθώντας να πείσει τον εαυτό της ότι το διαζύγιο είναι μια εμπειρία μέσα από την οποία μπορεί κανείς να ωριμάσει. Θέλει να πιστεύει ότι της έδωσε ένα μάθημα για τη ζωή ή ότι της χάρισε σοφία, αλλά, ειλικρινά, το μόνο που πέτυχε ήταν να την κάνει να μισήσει τους άντρες. «Καλύτερα από ποτέ».

Ο μπαμπάς κουνάει το κεφάλι του και κρατάει σφιχτά το τιμόνι καθώς βγαίνει από τον χώρο του αεροδρομίου και κατευθύνεται στον αυτοκινητόδρομο. Έχει πολλές λωρίδες, αμάξια τρέχουν γρήγορα σε όλες, έχει κίνηση, αλλά προχωράμε. Το τοπίο είναι ανοιχτό. Τα κτίρια δεν είναι εκείνοι οι πανύψηλοι, επιβλητικοί ουρανοξύστες της Νέας Υόρκης, ούτε υπάρχουν σειρές από δέντρα όπως στο Πόρτλαντ. Το μόνο που με ικανοποιεί είναι που ανακαλύπτω ότι όντως υπάρχουν φοίνικες. Πάντα αναρωτιόμουν μήπως ήταν μύθος.

Περνάμε κάτω από διάφορες ταμπέλες, μία πάνω από κάθε λωρίδα, που οριοθετούν τις γύρω πόλεις και περιοχές. Δεν προλαβαίνω να διαβάσω τις λέξεις έτσι γρήγορα που τρέχουμε. Βυθιζόμαστε ξανά στη σιωπή, οπότε ο μπαμπάς ξεροβήχει και κάνει άλλη μια απόπειρα να κουβεντιάσουμε.

«Θα σου αρέσει πολύ στη Σάντα Μόνικα», λέει, και ένα στιγ-

μιαίο χαμόγελο φωτίζει το πρόσωπό του. «Είναι πολύ ωραία περιοχή».

«Ναι, το έψαξα», λέω ενώ κρεμάω το χέρι μου από το παράθυρο και κοιτάζω έξω. Μέχρι στιγμής, το Λος Άντζελες δεν μου φαίνεται και τόσο χλιδατό όπως στις φωτογραφίες που είδα στο ίντερνετ. «Εκεί δεν είναι που έχει την αποβάθρα;»

«Ναι, στο Πασίφικ Παρκ». Ο ήλιος αντανακλάται στη χρυσή βέρα που φοράει στο δάχτυλό του, στο σημείο που πιάνει το τιμόνι. Αναστενάζω. Το προσέχει. «Η Έλα ανυπομονεί να σε γνωρίσει», μου λέει.

«Κι εγώ». Ψέματα.

Η Έλα, όπως με ενημέρωσε πρόσφατα ο μπαμπάς μου, είναι η νέα του σύζυγος. Η αντικαταστάτρια της μαμάς μου: κάτι καινούργιο, κάτι καλύτερο. Αυτό το πράγμα δεν μπορώ να το καταλάβω. Τι έχει αυτή η Έλα που δεν το έχει η μαμά μου; Καλύτερη τεχνική στο πλύσιμο των πιάτων; Κάνει καλύτερο ψητό στον φούρνο;

«Ελπίζω να τα πάτε καλά», λέει ο μπαμπάς μου έπειτα από μια στιγμή αποπνικτικής σιωπής. Μπαίνει στην ταχεία λωρίδα. «Θέλω πολύ να πάει καλά όλο αυτό».

Ο μπαμπάς μπορεί να θέλει να πάει καλά όλο αυτό, αλλά εμένα δεν με έχει πείσει εντελώς αυτό το μοντέλο της οικογένειας-υποκατάστατου. Δεν μου αρέσει η ιδέα να έχω μητριά. Θέλω μια πυρηνική οικογένεια, όπως αυτές στις συσκευασίες δημητριακών, που να αποτελείται από τη μαμά μου, τον μπαμπά μου κι εμένα. Δεν μου αρέσουν οι προσαρμογές. Δεν μου αρέσουν οι αλλαγές.

«Πόσα παιδιά έχει είπαμε;» ρωτάω με περιφρονητικό ύφος. Είμαι τόσο τυχερή, που δεν έχω αποκτήσει απλώς μητριά αλλά και ετεροθαλή αδέρφια.

«Τρία», απαντάει ο μπαμπάς με ύφος. Έχει αρχίσει να εκνευ-

ρίζεται με την έκδηλη αρνητικότητά μου. «Τον Τάιλερ, τον Τζέμι και τον Τσείζ».

«Οκέι», λέω. «Πόσων χρόνων είναι;»

Ενώ συγκεντρώνεται στο στοπ που βρίσκεται μερικά μέτρα μπροστά του και κόβει ταχύτητα, μου απαντάει: «Ο Τάιλερ μόλις έκλεισε τα δεκαεπτά, ο Τζέμι είναι δεκατέσσερα και ο Τσείζ – ο Τσείζ είναι έντεκα. Προσπάθησε να τα πας καλά μαζί τους, αγάπη μου». Μου ρίχνει ένα λοξό βλέμμα ικεσίας.

«Α», ξαναλέω. Ως τώρα νόμιζα ότι θα συναντούσα ένα μάτσο νήπια που δεν θα ήξεραν καλά καλά να μιλάνε. «Οκέι».

Τριάντα λεπτά αργότερα, κινούμαστε σε έναν δρόμο με πολλές στροφές, σε μια περιοχή που, καθώς φαίνεται, είναι ένα προάστιο της πόλης. Ψηλά δέντρα κοσμούν τα πλαϊνά του δρόμου και οι χοντροί κορμοί με τα καμπουριαστά κλαδιά τους προσφέρουν σκιά. Τα σπίτια εδώ είναι όλα μεγαλύτερα από αυτό που μένουμε με τη μαμά μου, και το καθένα έχει διαφορετικό σχέδιο και κατασκευή. Κανένα δεν είναι ίδιο με το άλλο, ούτε σε σχήμα ούτε σε χρώμα ούτε σε μέγεθος. Η Lexus του μπαμπά σταματάει μπροστά από ένα λευκό, πέτρινο σπίτι.

«Εδώ μένεις;» Η λεωφόρος Ντίντρε μού φαίνεται υπερβολικά φυσιολογική, λες και είμαστε μες στη μέση της Βόρειας Καρολίνας. Το Λος Άντζελες υποτίθεται ότι δεν είναι τόσο νορμάλ. Υποτίθεται ότι είναι λαμπερό, σαν να μην ανήκει σε αυτόν τον κόσμο, και εντελώς σουρεάλ, αλλά δεν είναι.

Ο μπαμπάς μού γνέφει καταφατικά, σβήνει τη μηχανή και κλείνει το σκιάδιό του. «Βλέπεις εκείνο το παράθυρο;» Δείχνει ένα παράθυρο στον δεύτερο όροφο, το κεντρικό.

«Ναι;»

«Αυτό είναι το δωμάτιό σου».

«Α», λέω. Δεν περίμενα να έχω δικό μου δωμάτιο για τις οχτώ εβδομάδες που θα είμαι εδώ. Το σπίτι όμως φαίνεται με-

γάλο, οπότε φαντάζομαι πως θα έχει αρκετά άδεια δωμάτια. Χαίρομαι που δεν θα κοιμάμαι σε φουσκωτό στρώμα μες στη μέση του σαλονιού.

«Ευχαριστώ, μπαμπά». Όταν πάω να σηκωθώ, διαπιστώνω ότι η επιλογή μου να φορέσω σορτς έχει τα υπέρ και τα κατά της. Υπέρ: κρατάει τα πόδια μου δροσερά με τον καιρό αυτό. Κατά: τα μπούτια μου έχουν κολλήσει στο δερμάτινο κάθισμα της Lexus, και μου παίρνει ένα ολόκληρο λεπτό να σηκωθώ.

Ο μπαμπάς πηγαίνει στο πορτμπαγκάζ, βγάζει τη βαλίτσα μου και την ακουμπάει στο πεζοδρόμιο. «Ωρα να πάμε μέσα», λέει και αρχίζει να σέρνει τη βαλίτσα πίσω του.

Κάνω ένα μεγάλο βήμα, περνάω τη λωρίδα του πάρκινγκ και ακολουθώ τον μπαμπά μου στο πέτρινο μονοπάτι, που οδηγεί στην εξώπορτα, η οποία είναι επενδυμένη με ξύλο οξιάς: όπως ακριβώς πρέπει να είναι τα σπίτια των πλουσίων. Όλη αυτή την ώρα έχω καρφωμένο το βλέμμα στα All Star που φοράω και κοιτάζω τα ορنيθοσκαλισμάτα μου που διακοσμούν τα λευκά πλαϊνά τους. Όπως και στη βαλίτσα μου, είναι σίτοι γραμμένοι με μαύρο μαρκαδοράκι. Κοιτάζοντας τους σίτους ηρεμώ λίγο, μέχρι να φτάσουμε στην εξώπορτα.

Το σπίτι το ίδιο –αν και πρόκειται για ένα αντιπαθές σύμβολο του υπερκαταναλωτισμού– είναι πολύ όμορφο. Αν το συγκρίνεις με το σπίτι όπου ξύπνησα σήμερα το πρωί, το λες και πεντάστερο ξενοδοχείο. Έξω είναι παρκαρισμένο ένα λευκό Range Rover. *Τι κραυγαλέο, σκέφτηκα.*

«Έχεις άγχος;» ρωτάει ο μπαμπάς, που διστάζει λίγο έξω από την πόρτα. Μου χαμογελάει καθουσιαστικά.

«Ναι, λίγο», παραδέχομαι. Προσπαθώ να μη σκέφτομαι την ατελείωτη λίστα όσων θα μπορούσαν να πάνε στραβά, αλλά κάπου μέσα μου φοβάμαι. Κι αν με μισήσουν εντελώς;

«Να μην έχεις». Ανοίγει την πόρτα και μπαίνουμε μέσα, ενώ

η Βαλίτσα μου τσουλάει από πίσω μας και οι ρόδες της ξύνουν το παρκέ.

Στην είσοδο μας κατακλύζει μια έντονη μυρωδιά λεβάντας. Μπροστά μου, μια σκάλα οδηγεί πάνω, ενώ στα δεξιά μια πόρτα οδηγεί, απ' όσο μπορώ να διακρίνω μέσα από τη χαραμάδα, στο σαλόνι. Ευθεία μπροστά είναι η αφίδωτη είσοδος της κουζίνας: από μέσα βγαίνει μια γυναίκα και έρχεται προς το μέρος μου.

«Ίντεν!» φωνάζει η γυναίκα. Με αρπάζει στην αγκαλιά της, με το τεράστιο μπούστο της να μπαίνει ανάμεσά μας, και κάνει ένα βήμα πίσω για να με εξετάσει. Της το ανταποδίδω. Τα μαλλιά της είναι ξανθά, έχει λεπτή σιλουέτα. Για κάποιον περιέργο λόγο περίμενα ότι θα μοιάζει στη μαμά μου. Αλλά, προφανώς, ο μπαμπάς έχει αλλάξει γούστα στις γυναίκες όπως άλλαξε και γούστα στον τρόπο ζωής του. «Χαίρομαι τόσο που σε γνωρίζω επιτέλους!»

Κάνω ένα μικρό βήμα πίσω και αντιστέκομαι στον πειρασμό να μορφάσω. Ο μπαμπάς θα με έπαιρνε σηκωτή πίσω στο αεροδρόμιο έτσι κι έδειχνα τέτοια ασέβεια. «Γεια», λέω τελικά.

Εκείνη ξεστομίζει: «Θεέ μου, έχεις τα μάτια του Ντέιβ!», που είναι ίσως ό,τι χειρότερο θα μπορούσε να μου πει κάποιος, δεδομένου ότι θα προτιμούσα χίλιες φορές να έχω τα μάτια της μαμάς μου. Δεν ήταν η μαμά μου αυτή που μας παράτησε.

«Τα δικά μου είναι πιο σκούρα», μουρμουράω υπεροπτικά.

Η Έλα δεν επιμένει και αλλάζει εντελώς θέμα συζήτησης. «Πρέπει να γνωρίσεις και τους υπόλοιπους. Τζέιμι, Τσέις, κατεβείτε!» φωνάζει προς τη σκάλα και ξαναγυρίζει σ' εμένα. «Σου είπε ο Ντέιβ για τη συγκέντρωση που έχουμε απόψε;»

«Συγκέντρωση;» επαναλαμβάνω. Οι κοινωνικές υποχρεώσεις δεν ήταν στη λίστα μου με τα Πράγματα Που Έχω Να Κάνω Στην Καλιφόρνια. Ειδικά όταν τη συγκέντρωση τη διοργανώ-

νουν άγνωστοι. «Μπαμπά;» λοξοκοιτάζω προς το μέρος του, θέλοντας να του ρίξω ένα θανατηφόρο βλέμμα, και σηκώνω τα φρύδια μου.

«Θα κάνουμε μπάρμπεκιου με τους γείτονες», εξηγεί. «Ένα ωραίο μπάρμπεκιου είναι ο καλύτερος τρόπος για να αρχίσεις το καλοκαίρι». Εύχομαι να σταματούσε να μιλάει.

Στην πραγματικότητα, μου τη δίνουν και οι μεγάλες παρέες και τα μπάρμπεκιου. «Τέλεια», λέω.

Απανωτοί γδούποι ακούγονται καθώς τα δύο αγόρια κατεβαίνουν τρέχοντας τη σκάλα, με το ποδοβολητό τους να αντηχεί καθώς πηδούν δυο δυο τα σκαλιά.

«Η Ίντεν είναι;» ψιθυρίζει ο μεγαλύτερος στην Έλα όταν φτάνει. Πρέπει να είναι ο Τζέιμι. Ο μικρότερος με τα μεγάλα μάτια πρέπει να είναι ο Τσέις.

«Γεια», λέω. Τα χείλη μου ανοίγουν διάπλατα σε ένα αστραφτερό χαμόγελο. Απ' όσο θυμάμαι από την κουβέντα μας στο αμάξι, ο Τζέιμι είναι δεκατεσσάρων. Αν και είναι δύο χρόνια μικρότερός μου, έχουμε περίπου το ίδιο ύψος. «Τι κάνεις;»

«Αράζω», απαντάει ο Τζέιμι. Είναι ολοφάνερα παιδί της Έλα. Τα αστραφτερά γαλανά του μάτια και τα ατίθασα ξανθά μαλλιά του προδίδουν τη συγγένεια. «Μήπως θες κάτι να πεις;»

«Όχι, είμαι εντάξει, ευχαριστώ». Από το σπητό παράστημά του και την απόπειρά του να δείξει καλούς τρόπους, φαίνεται ώριμος για την ηλικία του. Ίσως και να τα πάμε καλά.

«Τσέις, θα πεις γεια στην Ίντεν;» τον παρακινεί η Έλα.

Ο Τσέις φαίνεται πολύ ντροπαλός. Κι αυτός έχει κληρονομήσει τα αφεγάδιαστα γονίδια της Έλα. «Γεια», μουρμουράει, χωρίς να με κοιτάξει ακριβώς κατάματα. «Μαμά, μπορώ να πάω στον Ματ;»

«Φυσικά, αγάπη μου, αλλά να γυρίσεις πριν τις επτά», λέει η Έλα. Αναρωτιέμαι αν είναι το είδος της μαμάς που σε τιμωρεί

επειδή έριξες ψίχουλα στο χαλί του σαλονιού ή που δεν την πειράζει αν εξαφανιστείς για δύο μέρες. «Έχουμε το μπάρμπεκιου, θυμάσαι;»

Ο Τσείς της γνέφει και περνάει από δίπλα μου, ανοίγοντας διάπλατα την εξώπορτα και κλείνοντάς την ξανά γρήγορα χωρίς να χαιρετήσει κανέναν μας.

«Μαμά, θέλεις να της δείξω το σπίτι;» ρωτάει ο Τζέιμι μόλις φεύγει ο αδερφός του.

«Πολύ θα το ήθελα», απαντάω εγώ για εκείνη. Η παρέα του Τζέιμι είναι σίγουρα καλύτερη από του μπαμπά μου ή της Έλα ή και των δυο μαζί. Δεν καταλαβαίνω γιατί πρέπει να περνάω χρόνο με άτομα που δεν θα ήθελα καν να είμαι δίπλα τους. Οπότε, προς το παρόν, θα μείνω με τους υπέροχους καινούργιους ετεροθαλείς αδερφούς μου. Σίγουρα η όλη φάση θα τους είναι εξίσου παράξενη όσο και σ' εμένα.

«Πολύ ευγενικό εκ μέρους σου, Τζέι», λέει η Έλα. Ακούγεται ευγνώμων που δεν θα χρειαστεί να μου δείξει εκείνη πού είναι το μπάνιο. «Πήγαινε τη να δει το δωμάτιό της».

Ο μπαμπάς μου κάνει ένα νεύμα και χαμογελάει. «Θα είμαστε στην κουζίνα, αν χρειαστείτε τίποτε».

Κρατιέμαι να μην καγχάσω καθώς ο Τζέιμι παίρνει τη βαλίτσα μου και αρχίζει να τη σέρνει στη σκάλα. Το μόνο που χρειάζομαι τώρα είναι μαυρισμένα πόδια και φρέσκος αέρας, και σίγουρα δεν πρόκειται να τα βρω μένοντας μέσα με τον μπαμπά μου.

Καθώς στρέφομαι να ακολουθήσω τον Τζέιμι πάνω, ακούω τον μπαμπά μου να ψιθυρίζει: «Πού είναι ο Τάιλερ;».

«Δεν ξέρω», απαντάει η Έλα.

Οι φωνές τους αρχίζουν να σβήνουν καθώς απομακρυνόμαστε, αλλά όχι τόσο που να μην μπορώ να ακούσω τον μπαμπά να απαντάει: «Δηλαδή τον άφησες να φύγει;».

«Ναι», λέει η Έλα προτού βρεθούμε εκτός εμβέλειας.

«Είσαι ακριβώς απέναντί μου», με πληροφορεί ο Τζέιμι μόλις φτάνουμε πάνω. «Έχεις το πιο ωραίο δωμάτιο. Με την καλύτερη θέα».

«Συγγνώμη». Γελάω λίγο και προσπαθώ να συγκρατήσω ένα χαμόγελο, ενώ εκείνος ανοίγει μία από τις πέντε πόρτες. Ωστόσο δεν συγκρατιέμαι και ρίχνω μια τελευταία ματιά κάτω στο χολ, βλέποντας τα ξανθά μαλλιά της Έλα καθώς εξαφανίζεται μέσα στην κουζίνα.

Σκέφτομαι πως είναι ο τύπος του ανθρώπου που δεν τον νοιάζει αν εξαφανιστείς.